

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๙๔๗/๒๕๖๐

ระหว่าง	นางทัศนีย์ ธรรมพัฒน์กิจ	โจทก์
	นางอรสา พารุณ	จำเลย

เรื่อง ที่ดิน

ป.วิ.พ. มาตรา ๑๔๕ วรรคหนึ่ง, ๑๔๘

ป.วิ.อ. มาตรา ๔๖

ศาลฎีกาได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดตามคำพิพากษาศาลฎีกาหมายเลขแดงที่ ๘๙๓๘/๒๕๕๘ โดยได้วินิจฉัยว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๔๖ บัญญัติว่า ในการพิพากษาคดี ส่วนแบ่ง ศาลจำต้องถือข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในคำพิพากษาคดีส่วนอาญา ที่ศาลชั้นต้นพิพากษา ยกฟ้องในคดีแพ่งโดยอาศัยข้อเท็จจริงในส่วนอาญาว่า โจทก์ไม่ได้เป็นผู้มีสิทธิครอบครองที่ดินพิพาท จึงชอบแล้ว คำวินิจฉัยดังกล่าวของศาลยอมผูกพันโจทก์จำเลยในคดีนี้ซึ่งเป็นคู่ความในคดีดังกล่าว ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๔๕ วรรคหนึ่ง ดังนั้น โจทก์จึงไม่อาจฎีกาโต้แย้ง คำพิพากษาศาลฎีกา ซึ่งถึงที่สุดและมีผลผูกพันตนเองได้อีก

เมื่อประเด็นที่ว่าโจทก์มีสิทธิครอบครองในที่ดินพิพาทซึ่งเป็นแปลงเดียวกับที่ดินพิพาทในคดีแพ่ง หมายเลขแดงที่ ๗๕๕/๒๕๕๖ ของศาลชั้นต้นหรือไม่ ศาลฎีกาในคดีแพ่งดังกล่าวได้มีคำพิพากษาแล้วตาม คำพิพากษาของศาลฎีกาคดีหมายเลขแดงที่ ๘๙๓๘/๒๕๕๘ โดยวินิจฉัยว่า โจทก์ไม่มีสิทธิครอบครองที่ดิน พิพาท การที่โจทก์จำเลยในคดีนี้ซึ่งเป็นคู่ความในคดีดังกล่าวมารื้อรื้อฟ้องกันอีกภายหลังจากคดีดังกล่าวถึงที่สุด จึงเป็นการรื้อรื้อฟ้องกันในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน ฟ้องโจทก์คดีนี้ จึงเป็นฟ้องซ้ำกับคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ ๗๕๕/๒๕๕๖ ของศาลชั้นต้น ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษายกฟ้อง มานั้นต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา พิพากษายืน

.....พงษ์พนิต..... หุบนานา..... ย่อ/พิมพ์
.....วันเพ็ญ..... สิทธิสา..... ตรวจ